

Arrest

nr. 312 483 van 4 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en internationale bescherming verkreeg in Duitsland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 januari 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Germany 2022” (update 2023)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker een gezonde man is van 44 jaar oud. Hij maakt verder niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland.

Zo verklaart verzoeker in Duitsland te hebben gewerkt, alsook had hij toegang tot huisvesting (CGVS, p. 5-7). Ook stelt verzoeker dat hij in de mogelijkheid was om een eigen bedrijf op te richten (CGVS, p.5). Bovendien beschikte hij in Düsseldorf over een bureau, een magazijn, een huis en een garage.

Gelet op voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn opnieuw zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift verklaart dat hij zich niet meer dezelfde diensten zal kunnen veroorloven nu hij met schulden zit nadat hij ‘financieel verlies’ heeft geleden (CGVS, p.12), merkt de Raad op dat dit problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en deze houden dan ook

geen verband met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie. Het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming bestaat er geenszins in om, zoals in het geval van verzoeker lijkt te zijn, schuldeisers te (trachten te) ontlopen of elders opnieuw een zaak op te starten. Zulke interpersoonlijke en financiële motieven, die van alle tijden zijn en wellicht overal ter wereld voorkomen, nemen niet weg dat het aan verzoeker toekomt aan te tonen dat hij hiervoor in Duitsland geen nationale bescherming kreeg. Verzoeker toont dit echter niet in het minst aan.

De verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent de situatie voor statushouders in Duitsland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Duitsland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft hij manifest in gebreke. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Duitsland niet in de mogelijkheid zou zijn om opnieuw huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Duitsland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hij toont niet aan dat hij dit gedaan heeft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn om daar zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat er verscheidene aanwijzingen zijn die wijzen op een zekere zelfredzaamheid en sociaal netwerk om op terug te vallen. Zo heeft verzoeker familieleden wonen in Berlijn, en had hij ook sociale activiteiten (CGVS, p.5 en 8). Verzoeker brengt geen elementen bij die hier anders over doen denken.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de bescherming vanwege de Duitse autoriteiten niet effectief is, kan hij niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de commissaris-generaal geen geloof hechtte aan de problemen die verzoeker in Duitsland kende met personen van Deir-ez-Zor. Vervolgens bracht verzoeker geen duidelijkheid over de reden van detentie in Duitsland en maakte hij geenszins aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de Duitse autoriteiten voor de nodige bescherming.

De Raad wijst op de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal onder meer oordeelde dat:

- (a) verzoeker géén overtuigende stavingsstukken kon neerleggen wat betreft de gebeurtenissen die hem naar eigen zeggen zijn overkomen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die hij hierop ondernomen heeft om bescherming af te dwingen;
- (b) ook verzoekers verzoek om internationale bescherming in Nederland niet-ontvankelijk verklaard werd én hij hierover eerst geenszins eerlijk is geweest op het CGVS;
- (c) in navolging van de Nederlandse asieldiensten vastgesteld wordt dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk zijn en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging jegens de groep Syrische personen uit Deir-ez-Zor en de Duitse overheid, die hem zonder reden zou hebben opgesloten, onder meer omdat verzoekers verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn Nederlandse asielprocedure en de verklaringen afgelegd in het kader van zijn asielprocedures te België tegenstrijdigheden en lacunes bevatten die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Uit verzoekers verklaringen kan immers niet worden opgemaakt dat, zelfs zo zou kunnen worden aangenomen dat de door hem aangehaalde incidenten geloofwaardig zouden zijn en voldoende ernstig zouden zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekenmerkt – quod non – de Duitse autoriteiten niet in staat zouden zijn om hem te beschermen. Zo blijkt onder meer uit verzoekers verklaringen dat hij een pro deo advocaat toegewezen kreeg toen hij in de gevangenis werd geplaatst (CGVS, p.12). De commissaris-generaal stelde hierover het volgende vast: “Evenmin maakt u aannemelijk dat u onterecht in de gevangenis bent geplaatst en/of dat u de nodige rechten werden ontnomen. Zo verklaart u dat u in die tien maanden geen rechtbank heeft gezien en dat u geen toegang had tot een advocaat. Uit uw verklaringen en de door neergelegde documenten blijkt evenwel het tegenovergestelde. Zo blijkt uit de brieven van het parket en het gerechtshof (map documenten – document 1 & 10) dat er wel degelijk een onderzoek lopende was, en dat u een advocaat werd toegewezen. Ook uit uw verklaringen blijkt dat u een advocaat kreeg toegewezen. Dat u er vervolgens zelf voor kiest deze advocaat niet te willen weerhouden daar zij pro-deo, en dus van de staat was zoals u zegt (CGVS, p.12), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u de nodige juridische garanties en rechten werden toegekend door de Duitse overheid.” Ook blijkt dat de Duitse autoriteiten onderzoek zouden hebben gevoerd toe bleek dat enige tijd later zijn winkel in brand gestoken werd en dat hij op dat moment in Nederland was (CGVS, p.11-12). Verzoeker weerlegt deze pertinente motieven op geen enkele wijze en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij het slachtoffer werd van racisme en discriminatie, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten eerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Duitsland hierdoor zal terechtkomen in een

toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Daarenboven staat verzoeker niet dat hij het slachtoffer was van racisme of discriminatie. Hij beperkt zich tot loutere beweringen die hij niet staat met enig begin van bewijs. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Duitsland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Ook brengt hij geen bewijzen bij dat zijn beweerde onrechtvaardige opsluiting kadert in deze problematiek. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

6. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Duitsland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Duitsland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Duitse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Duitsland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Duitsland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

8. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse van de Raad dat ze kon en kan standhouden in Duitsland. Ze werd er erkend in 2015 en aanvankelijk lukte dit perfect, ze richtte zelfs een vzw op die muzieklessen gaf maar dan werd ze gecontacteerd door de Duitse veiligheidsdiensten die op zoek waren naar informatie over derden van Arabische origine. Ze kreeg hierdoor problemen met mensen uit die doelgroep die met een 20-30-tal personen haar “een lesje wilden leren”. Hiertegen legde ze een klacht neer bij de overheid maar in plaats van als slachtoffer bejegend te worden werd ze zelf opgepakt en opgesloten in de gevangenis. Na haar vrijlating werd ze nog verder vervolgd door deze Syrische “maffia” die haar huis in brand staken. Ze leverde hiervan deels bewijzen, bewijzen van haar contacten met de veiligheidsdiensten kon ze evenwel niet geven. In de analyse van het CGVS en de Raad wordt gesteld dat ze vrijgelaten werd zonder meer, maar ze begrijpt niet dat het CGVS geen contact zocht met de Duitse autoriteiten om dit uit te klaren. In België is ze niet bij de pakken blijven zitten en heeft ze evenzeer een vennootschap opgezet, tot op heden met succes, ze wil hier een normaal leven verderzetten. Ze heeft geen vertrouwen meer in de Duitse autoriteiten en hier heeft ze geen last van supra vermelde maffia. Ze begrijpt dan ook niet waarom gesteld wordt dat ze zich kan staande houden in Duitsland.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 mei 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om op zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker laat dit echter geheel na. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter herhalen van elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden.

Verzoeker herhaalt louter zijn eerder afgelegde en beoordeelde verklaringen. Met zijn algemene opmerkingen en herhaling dat hij geen vertrouwen heeft in de Duitse autoriteiten, gaat verzoeker evenmin concreet in op, maar integendeel voorbij aan, de vaststellingen opgenomen in voormelde beschikking.

Er wordt wel degelijk en afdoende rekening gehouden met verzoekers specifieke individuele situatie en alle gegevens van de zaak. Zoals eerder in de beschikking werd aangegeven, komt het verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien, zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Duitsland reeds werd toegekend.

7. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker verhinderen. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

8. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET